

Barbora Novotná: Sním o skutečnosti

1.

Poprvé jsem si jejich přítomnost plně uvědomila při psaní přijímaček. Doopravdy, lepší chvíli si snad už vybrat nemohli.

Zřejmě byli mou součástí odjakživa, jen jsem to nikdy dřív pořádně nevnímala. Byla jsem dítě, pro děti je přirozené vytvářet si vlastní světy a prožívat dobrodružství, která nemají s realitou nic společného. Jenže mně můj nezáměr o skutečnost zůstal. Žila jsem s nosem zabořeným do knih a místo hraní na mobilu jsem ve škole pod lavicí kreslila komiksy. A stejně tak jako všechno ostatní, z dětství mi zůstali i mí přátelé. Ti, o kterých jsem věděla, že neexistují, ale stále se s nimi dokázala bavit, protože byli mou součástí.

Rozhodně mě nemělo překvapit, když se mi rozhodli s přijímačkami pomoci.

„Hmm, graf. To není nic těžkého, pokud zachováme klid.“

„Já . . . teda, já, nemyslím si, že . . . chci říct, podle mě je graf až ten následující příklad. Teda, možná, snad.“

„Doopravdy? A co to je, ne-li graf, no? Knihomolko?“

„Řekla- řekla bych, že by to možná, nejsem si jistá, mohla být tabulka?“

Má... má to čísla.“

„Graf může také mít čísla!“

„Nemyslím si. Nemusím mít pravdu, ale mívám pravdu, občas, takže to spíš bude tabulka. S obrázkem.“

„Ale to nedává prázdný smysl! Je zcela zřejmé, že...“

„Bože, lidi, uklidněte se trochu! Je jasný, že ani jeden nemáte páru, co ta čmáranice znamená. Co kdybychom ji prostě přeskočili?“

„NE!“

„Dobře, dobře, ježiši, snad jsem tak moc neřek. . . ale stejně se na to díváte ze špatného úhlu.“

„To překvapivě nezní jako úplně špatný nápad, myslím. Asi.“

Měli pravdu. Zmíněná grafová tabulka rozhodně vypadal zajímavěji, když jsem k ní dokreslila dračí křídla. Po zbytek testu jsem se však řídila radami od Knihomolky, protože byla z nich tří zdaleka nejspolehlivější.

„Ták, správně. Nikdo by neměl poslouchat Hrdinu.“

„Jak si dovoluješ mne takto nařknout? Já nikdy nedal byt' jen jednu jedinou nedobrou radu!“

„Jasně, jasně, myslí si co chceš, hlavně už sklapni.“

„Nerada přerušuji, ale věřím, že k úspěchu by mohla výrazně pomoci zvýšená pozornost věnovaná otázkám. Sou-souhlasíte, že?“

Je překvapivě těžké ignorovat své vlastní myšlenky. Pevně věřím, že ke konci šedesátiminutových přijímaček jsem odevzdala nejrozmanitěji ilustrované zadání v dějinách školy. Svět byl vždycky zajímavější uvnitř mé hlavy, a já jsem se opakovaně pokoušela alespoň slabý odraz toho oslepujícího lesku zachytit na papír. Toto snažení obvykle končilo katastrofou.

Můj úspěch v přijímacích zkouškách bude nejspíš věčnou záhadou.

„Jaká záhada? Se mnou bylo vítězství zaručeno!“

„Říkám to podruhé a naposled. Proboha, sklapni.“

Gymnázium se s jejich pomocí občas rovnalo noční můře. Jediná Knihomolka měla základy pro logické myšlení, a často trvalo hodiny, než vyjádřila své názory.

„Mě... mě to skutečně mrzí. Ale, když já si nebyla jistá . . .“

Musím jim ale přiznat, že krásnější a šilenější slohy nikdo ve třídě neměl.

2.

„Nekonečná řada zoufalců se táhla až daleko za obzor. Každému z nich jsme darovali jeden pramínek vlasů, ale přitom dokázali myslet jen na jedno- oni nás snad přinutí ostríhat si celou hlavu!

„To bylo značně nevhodné, Lháři. Pokud nutno, šlechetně pro přežití ostatních klidně i vlasy obětujeme!“

„No . . . technicky vzato, DNA je obsažené i v potu, takže, možná . . .“

Unaveně jsem se usmála na dalšího chlapce v řadě a podepsala mu jeho komiks. Celý se rozzářil a nadšeně se rozeběhl pryč. Jistě, díky Lháři a ostatním jsem se stala tím, kým jsem dnes, ale občas byli prostě . . . nesnesitelní. I z řady fanoušků čekajících na podpis dovedli udělat apokaliptický komiks!

„Tedy takovouto drzost . . .“

Hrdina prudce zmlkl, když jsem vzhlédla k dalšímu v řadě. Byl to muž ve středních letech, zhruba v mém věku. Líce měl mírně zrudovělé a modré oči mu nervózně těkaly. V rukách žmoulal můj komiks, který mi teď opatrně přistrčil.

A najednou, jako by někdo cvakl vypínačem, jsem je neslyšela. Knihomolku, Hrdinu, ani toho prokletého Lháře. Byla jsem sama. Vyschlo mi v puse. To jim bylo podobné, zmizet ve chvíli, kdy je člověk nejvíc potřeboval.

„Va- Vaše jméno?“ zachraptěla jsem. Modrý pohled se pomalu zvedl a setkal se s tím mým.

„Eli. Jen- jen Eli,“ zakoktal, a ruměnec na jeho tváři jen zvýrazněl. Přišlo mi to . . . roztomilé? Usmála jsem se a sama sobě jsem si poprvé v životě připadala jako blázen.

Vrátili se stejně prudce jako zmizeli, a z jejich shodného zařvání mi málem praskly ušní bubínky.

„Pozvi ho na večeři!“

3.

Seděla jsem v houpacím křesle, nohy natažené k teplu sálajícímu z kamen. Vládlo ticho a klid pozdního večera, přerušované jen praskáním ohně. Venku se k zemi snášely těžké, hutné sněhové vločky. Mrzlo, stromy se jen prohýbaly pod bílou zátěží.

„Zuřila nemilosrdná vichřice, pravá sněhová bouře. . .“

„ . . . bylo velmi možné, že nepřežijeme . . .“

„ . . . zachránit mohla nás jen odvaha, čest . . .“

„ . . . a kus kozího sýru!“

Pousmála jsem se, zatímco jsem se natáhla po papíru a tužce. Oči mi na okamžik sjely k Elimu. Usmál se na mě, a jeho tvář zůstala jen jeho. Žádné vymyšlené příběhy, žádné neexistující světy. Jen on. Jak to, že jen on? Jak to, že jen on jediný byl nedotknutý mou myslí, stále skutečný?

„Počkej. Hehe. Ty to vážně nevíš? “

„Tímhle si i já jsem jistá, a to si nejsem jistá ničím.“

„Vždyť to jest jako slunce jasné!“

Ztratila jsem se v jeho modrém pohledu. Má mysl se podruhé v mém dlouhém životě na něčem shodla, a znovu to byl Eli. Proč?

„Protože on je tvůj jediný skutečný sen.“